

a kamara gyakorlatát megnyugtatónak találja. *Dr. Strasszer Dezső* a fegyelmi bíráskodást szeretné szigorubbnak látni. *Dr. Krámer Emil*, a kamara ügyésze, reámutat arra, hogy a fegyelmi ítéletek túl enyhéknek nem mondhatók, mert hiszen a Kuria az ítéletek nagy részét mérsékli. Az összeférhetetlenség kérdésében a határt ott látja, hogy ne legyen ügyvéd, aki az ügyvédi hivatással össze nem férő és lealacsonyító foglalkozást folytat. *Dr. Kollmann Dezső* az összeférhetetlenség enyhébb kezelését látja helyesnek. *Dr. Bene Sándor* az álbejegyzésekről beszélt. *Zimmermann Géza dr.* a bankügyiészti állást is összeférhetetlennek látja, mert az alkalmaztatás nem fér össze az ügyvédi hivatással. Az egyesületi, társulati ügyeszek ingyen végeznek rengeteg olyan munkát, amely azelőtt számos irodát alimentált. Köztisztviselő, ha ügyvédi pályára lép, az ügyvédség legerősebb konkurensévé válik. *Dr. Zalay Viktor* hasonló szellemben szólalt föl.

Dr. Simon Mihály Pál ismertette a külföldi joggyakorlatot. Az összeférhetetlenségi törvényt a legszigorubban kívánja értelmeztetni.

A mindvégig eleven és nagy perspektívájú vita végével *iff. dr. Szigeti László* felolvasta a határozati javaslatot, amelynek lényege, hogy a vitaértekezleten általában az a nézet alakult ki, hogy az ügyvédi rendtartásnak a tiszta ügyvédség gyakorlását biztosító összeférhetetlenségi szabályai nemcsak fenntartandók, hanem szigorítandók. Ez nemcsak az etikai szempontnak, hanem a jól felfogott gazdasági érdeknek is kívánalma. Az ügyvédi hivatással minden magán- és közszolgálati viszonyból eredő függőség összeférhetetlen. Sérelmes és tisztességtelen versenynek tekintendő, hogy kereskedelmi, ipari érdekeltségek; egyesületek, szakszervezetek velük függő viszonyban álló ügyvéd útján ingyen jogi tanácsokat adnak, erre a közönség figyelmét hirdetések és körlevelek útján felhívják és ezzel tiltott kliensszerzés útján az ügynek kevés kézben való koncentrációját mozdítják elő.

Az értekezlet a határozati javaslatot egyhangulag elfogadta.

Jogirodalom.

Die Zivilgesetze der Gegenwart. (Sammlung europäischer und aussereuropäischer Privatrechte. Herausgegeben von Professor dr. Karl Heinsheimer, Mannheim.) A klasszikus fejlődés, a közlekedési eszközöknek tökéletesedése, a népeknek, sőt világreszeknek mind fokozódó egymásrautaltsága egyaránt megkövetelik azt, hogy az egyes nemzetek jogrendszere kilépjen elszigeteltségéből és a világnak közös kincsévé váljék. Az ily folyamat egyaránt szolgálja úgy a nemzeti, mint a nemzetközi gondolatot. Az előbbi aztal, hogy egyfelől széles világkörök figyelmének központjába állít oly eszmei alkotásokat, amelyek eladdig csak egy nemzet tudatában éltek, másfelől pedig megszere világok gondolataival és eszméivel gazdagítja az elszigetelt

fejlődésnek néha természetszerűleg korlátozottabb értékű eredményeit. A nemzetközi gondolatot pedig szolgálja a nemzeti jogrendszerek kölcsönös megismerésének folyamán azáltal, hogy a helyes alkotások, célirányos gondolatok, bevált eszmék kicserélésével utját egyengeti az általános joghasonulásnak, ami pedig legfontosabb eszköze a nemzetek barátságának és világbékének. A nagy elmékben ma már világosan él a gondolata annak, hogy a határokon túl ugyanolyan emberek élnek, dolgoznak és hatnak, mint a határokon innen és hogy a történelmi fejlődés és történelmi elszigeteltség legfeljebb az emberek életritmusában eredményezett valamelyes különbözőséget.

Dr. Heinsheimer Károly heidelbergi professzor és gárdája vállalkozott arra a súlyos és nagyjelentőségű feladatra, hogy a magánjog területén alkosson a világ összes vonatkozó szabályait egységesen feldolgozó és egybefoglaló munkát. A feladat hatalmas; megfelelő elvégzése szinte emberfeletti erőt és tudást igényel. A garancia arra, hogy a munka nagyságban nem fog elmaradni a célkitűzés mögött, maga a vezető szerkesztő és számos kitünő professzorból álló munkás csapata. Megemlítendők és külön kiemelendők tartjuk, hogy a szerkesztőbizottság tagja honfitársunk, Schwarz Bertalan zürichi egyetemi tanár, és hogy a magyar kötetet Szladits Károly, a budapesti egyetemnek világhírű kitünő tanára írja meg.

A munka külön kötetekben jelenik meg országok szerint és 3—4 év alatt fog véglegesen tető alá jutni. Az elavulást a szerkesztő-bizottság pótkötetekkel kívánja és fogja elhárítani.

Dr. Gl. A.

Kovács Marcel Pp. kommentárjának második füzetét megjelent. A kommentár teljesen feldolgozza a magyar bírői gyakorlatot és ezen kívül utal a német felsőbirói gyakorlatra, a magyar és a fontosabb külföldi perjogi irodalomra és a perjoggal kapcsolatos anyagi jogszabályokra. A kommentárt a magyar jogász közönség előtt ismertetni valóban fölösleges. Ha nem sirfelirat volna, rá is alkalmaznók a nagy német kereskedelmi jogász, *Stoub* önépítaphiumát: „ein weitetrer Kommentar ist überflüssig“. A két első füzet a Pp. 80. §-át dolgozza fel. Mindkét füzet együtt vagy külön is megrendelhető a szerzőnél (I., Csaba-utca 7 c.) Egy füzet ára 8 pengő. Posta- és csekkkezelési költség egy füzet után Budapesten 65 f., vidéken 80 fil., mindkét füzet után együttesen Budapesten 85 fil., vidéken 1 pengő. Az egész munka terjedelme kb. 100 iv (1600 oldal) lesz és 10 ives füzetekben jelenik meg.

Fejezetek a gyámsági jogból, különös tekintettel a székesfővárosi árvaszék gyakorlatára. Irta: *Csorna Kálmán* ügyvéd, szföv. árvaszéki ülnök. Szerző kiadása. Budapest, 1927., dr. *Térffy Gyula* előszavával. Az illusztris ajánló, akinek etikettjével a szerző mint önálló könyviró bevonul a magyar jogirodalomba, találóan jellemzi e könyvet azzal, hogy „legnagyobb jelentőségét a munkának abban vélem feltalálni, hogy a szerző nemcsak éles jogi szemmel meglátja a jogi problémá-